

Marguerite Sickinghe- van Eeghen 1928-2016

EEGHEN, Marguerite Cornélie van, vooral bekend als **M.C. Sickinghe-van Eeghen** (geb. Amsterdam 12-11-1928 – gest. Blaricum 8-1-2016), filantrope en bestuurslid van organisaties op het gebied van zorg, welzijn, cultuur en politiek. Dochter van Henri Louis van Eeghen (1887-1976), zakenman, en Catharina Margaretha Boreel (1891-1981). Marguerite van Eeghen trouwde op 6-9-1952 in Driebergen met **Feyo Onno Joost Sickinghe** (1926-2006), advocaat, procureur. Uit dit huwelijk werden 2 dochters en 2 zoons geboren.

Marguerite stamt uit de bekende Amsterdamse doopsgezinde patriciërsfamilie Van Eeghen. Haar vader was firmant in Van Eeghen & Co en president-commissaris van de Stoomvaart-Maatschappij Nederland en haar moeder was actief in liefdadigheidsinstellingen, waaronder het Damescomité van het Nederlands Kanker Instituut (nu Stichting Patiëntenzorg Antoni van Leeuwenhoek). Met vier oudere broers en een jonger zusje groeide ze op in een grote stadsvilla op de hoek van het Museumplein en de Honthorststraat.

Later verhuisde het gezin naar het familielandgoed Noordhout in Driebergen. De familie leefde in welstand maar er werd ook hard gewerkt en van haar broers leerde Marguerite voor zichzelf op te komen. Het 'noblesse oblige' van de sociale elite waar het gezin deel van uitmaakte, kreeg ze met de paplepel ingegoten. Zo vergezelde ze al jong haar moeder naar het Antoni van Leeuwenhoek Ziekenhuis om te helpen bij de taken van het Damescomité: theeschenken, kopjes afwassen en met het rijdende winkeltje langs de patiënten te gaan.

Na de middelbare school koos Marguerite van Eeghen voor een beroepsopleiding maatschappelijk werk. Ze schreef zich in bij het Centraal Instituut voor Christelijke Sociale Arbeid in Amsterdam en haalde daar in 1950 haar diploma. In die tijd ging zij samen met majoor [Bosshardt](#) van het Leger des Heils op pad om de 'noodlijdende medemens' te leren kennen.

Goede doelen

In 1952 trouwde Marguerite van Eeghen met de jurist jonkheer Feyo Onno Joost Sickinghe. Ze vestigden zich in Driebergen en kregen hier twee dochters en een zoon. In de eerste huwelijksjaren was Sickinghe-van Eeghen actief in de Christen Jonge Vrouwen Federatie, de Nederlandse afdeling van de Young Women's Christian Association (YWCA). In 1965 verhuisde het gezin voor het werk van haar echtgenoot – hij was bestuursvoorzitter geworden van de Koninklijke Machinefabriek Stork – naar Hengelo (Overijssel), waar dat jaar nog een zoon werd geboren. Vanaf 1969 woonden zij in Naarden, op het landgoed 't Haspel.

Het moederschap en haar rol als echtgenote van een van 's lands vooraanstaande 'captains of industry' en topbestuurders, belette Sickinghe-van Eeghen niet om zelf altijd buitenshuis in de weer te zijn met zorg voor anderen, bestuurswerk bij tal van maatschappelijke organisaties en liefdadigheidverenigingen. Ze excelleerde vooral in de fondsenwerving: ze benaderde particulieren, bedrijven, zakenrelaties van haar echtgenoot, maar ook nationale beroemdheden als prinses Irene en cabaretier Paul van Vliet. Niemand kon 'nee' zeggen als Sickinghe-van Eeghen om een bijdrage vroeg voor een van 'haar' goede doelen. 'Bij een diner wil niemand naast mij zitten omdat ze weten dat ze dat geld kost,' zei ze een keer grappend tegen een journalist (Sickinghe, 287). Dankzij haar inspanningen kwam in 1985 de Stichting Kinderoncologische Vakantiekampen (SKOV) van de grond en werd in 1990 de Stichting Crigler Najjar, patiëntenvereniging voor kinderen met een zeldzame, erfelijke leveraandoening opgericht. Ook bracht ze het budget bijeen voor de bouw van een logiesverblijf voor poliklinische kankerpatiënten en hun begeleiders bij het Antoni van Leeuwenhoek Ziekenhuis.

Het aantal maatschappelijke organisaties, zorginstellingen en kerkelijke raden waarvan Sickinghe-van Eeghen bestuurslid was, meestal als voorzitter, is indrukwekkend. Behalve van de bovengenoemde stichtingen was zij voorzitter van de Stichting Patiëntenzorg ALV (1987-97), van het College van Notabelen Hervormde Gemeente Naarden (1983-96), van de Raad van Toezicht van het streekziekenhuis Gooi-Noord in Blaricum (1990-97) en van het Muziekfestival Naarden (1994-99). Daarnaast was zij CHU- en later CDA-raadslid van de gemeente Naarden (1978-84) en lid van de

Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken van de staatssecretaris van Justitie (1990-99). Vanwege haar overvolle agenda zette ze bij slepende vergaderingen soms resoluut haar handtas op tafel, om aan te geven dat de bijeenkomst afgelopen was. Voor haar bijzondere verdiensten werd zij in 1991 benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau. Naast de filantropische bezigheden bleef Sickinghe-van Eeghen als aandeelhoudster altijd nauw betrokken bij de Van Eeghen Group, het familiebedrijf dat tegenwoordig in de voedingssector actief is.

In 1996 brandde 't Haspel, waar Sickinghe-van Eeghen met haar gezin woonde, na een blikseminslag volledig af. Het landhuis werd herbouwd, maar een groot deel van de persoonlijke en historische familiebezittingen was verloren gegaan. Sickinghe-van Eeghen bleef er wonen, ook nadat haar echtgenoot in 2006 was overleden. Tot op hoge leeftijd gaf ze bij haar thuis bijlessen aan kinderen met leerproblemen en onderhield ze intensief contacten met mensen om wie ze zich bekommerde. Na een ongelukkige valpartij belandde ze in het ziekenhuis, waar ze op 8 januari 2016 op 87-jarige leeftijd overleed. Zij werd bijgezet in het familiegraf van de Sickinghes op de begraafplaats Oostergaarde in Harderwijk.

Naslagwerken

Nederland's Patriciaat.

Literatuur

- F.O.J. Sickinghe, *Liefde en leed gedurende zeven eeuwen in Groningen en de Ommelanden en daarbuiten! Het Groninger geslacht Sickinghe 1284-1984 en later!* (Naarden 1999).
- 'Mater familias Van Eeghen-dynastie overleden', *Financieele Dagblad*, 12-1-2016.
- Gerlof Leistra, 'Marguerite Cornélie Sickinghe-van Eeghen. Grande dame die leefde voor ander', *Elsevier*, 19-1-2016.
- 'Overleden M.C. Sickinghe née van Eeghen', Adel in Nederland [URL: <http://www.adelinnederland.nl/>; geraadpleegd 9-10-2016].

Illustratie

M.C. Sickinghe-van Eeghen, door Mark Prins, 2012.

Auteur: Janine Jager